

Erik Valeur

Het zevende kind

Vertaald door Angélique de Kroon

2014

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Het huis van Marie

Hoe ik aan de nieuwe en tot nog toe onbekende informatie over de zaak die bekend werd als de Kongslund-affaire ben gekomen, moet een geheim blijven.

Die belofte heb ik zo plechtig afgelegd als maar mogelijk is, aangezien dergelijke bezweringen eigenlijk wel als ietwat komisch kunnen worden opgevat, omdat je de waarheid toch nooit kunt tegenhouden als het Lot andere plannen heeft. En dat heeft het altijd.

In ieder geval zal ik proberen om de merkwaardige gebeurtenissen waar de hele natie korte tijd getuige van was zo eenvoudig en nauwkeurig mogelijk weer te geven. Ik wil niet graag partij kiezen voor de een of voor de ander in dit verloop waarvan alleen een genadige God van de meest vergevingsgezinde soort het in zich heeft om het met milde ogen te bezien – en ik kan Kongslunds befaamde directrice bijna horen snuiven over zulk soort beschouwingen – want waarom in hemelsnaam God erbij betrekken?

In haar wereld, die vijftig jaar lang werd bevolkt door tienduizenden onderloze kinderen, bestond geen genadige God – en zeker niet een die op een verstrooide oudere heer leek, met zilvergrijs haar en de drang om de mensen uiteindelijk te vergeven.

Hier bevond zich alleen de onstuitbare wil van de *juffrouwen* om de gevolgen van het enorme egoïsme van de voorgaande generaties te herstellen. En dít project was vanaf het begin onderworpen aan een duister en grillig lot, dat zowel om religieuze als rationale invloeden heen opereerde. Pootje lichten was diens favoriete tijdverdrijf, duwtjes en plotselinge valpartijen diens specialiteit.

‘Het Lot is de enige macht van betekenis, en het haalt de mensenkinderen neer naar believen’, zou ze met het aanstekelijke enthousiasme waar ze om bekend stond zeggen – om daarna zo hard te lachen, dat de muren ervan schudden: ‘Hier op deze plek hebben we nog nooit de hulp van God of de duivel nodig gehad!’

Ik herinner me nog het rommelen dat na een dergelijke uitspraak uit haar

boezem opsteeg, en dat ons kinderen zowel uit fascinatie als van schrik onze adem deed inhouden – en zelfs nu nog ben ik geneigd om haar gelijk te geven.

Ter introductie van mijn eigen rol moet het volstaan te vertellen dat ik, net als de hoofdpersonen in dit boek, mijn eerste tijd in adoptie- en zui-gelingentehuis Kongslund heb doorgebracht, en dat ik er gedurende mijn leven vaak naar ben teruggekeerd, gedreven door een kracht die ik nooit goed heb begrepen. Zo moet Marie mij uiteindelijk ook hebben gevonden.

Ik heb mijn uiteenzetting van de affaire gebaseerd op haar gedetailleerde aantekeningen, in combinatie met mijn eigen studie naar de gebeurtenissen die ze niet tot in detail kon kennen. Dat geldt met name voor de portretten van de zes kinderen, met wie ze de eerste maanden van haar leven op Kongslund had gedeeld – en die uiteindelijk zo'n obsessie voor haar werden.

Het raadselachtige spel rond *het zevende kind* is, zoals ik het zie, ook het verhaal van dit verlangen, en ik denk dat zelfs de psychologen van Kongslund zich in deze interpretatie zouden kunnen vinden – als ze die kenden – terwijl ze zoals altijd 's werelds beschadigde wezens door glimmende brillenglazen beschouwden, boven smeulende pijpen.

Wat rest is alleen nog de hoop dat Marie en het Lot het hier, bij het vallen van het doek, toch eens kunnen worden over een minnelijk naschrift.

Als die wens in vervulling gaat, is haar reis niet vergeefs geweest. Dan zit ze daarboven ergens in de schaduw, onder de beukenkronen die ooit beschutting boden aan de laatste Absolute Koning van Denemarken, terwijl ze het liedje van de blauwe olifantjes zingt dat ze als kind ook zong. Avond na avond.

En ik denk dat ze deze keer niet stopt voordat ze bij het laatste couplet is aangekomen.

30 april 2011

*Vind je een vriend, dan heb je een kans
– vind je er geen, dan delf je het onderspit.*

Magdalene, 1969

De vrouw op het strand

September 2001

De vrouw werd op het strand gevonden ongeveer halverwege Skodsborg Badehotel en Bellevue Strandpark, 's ochtends vroeg op 11 september 2001.

Het was een paar uur voordat de wereld definitief veranderde, zoals bijna iedereen op de hele aardbol en in heel verschillende landen het ervoer. Deze vreemde samenloop was van doorslaggevende betekenis voor het verdere verloop van deze merkwaardige zaak, en je kunt het alleen maar opvatten alsof het Lot er behagen in schiepte om twee van zulke ongebruikelijke incidenten op precies dezelfde dag te laten vallen.

De meest onbeduidende gebeurtenis – de Deense – kwam bijna meteen in het vergeetboek terecht, hoewel deze de eerste uren door de politie met de grootst mogelijke ernst werd behandeld en uitvoerig werd beschreven in de eerste processen-verbaal: de melding kwam binnen om 6.32 uur. De dode vrouw lag aan de rand van het water met haar gezicht in de grijze modder gedrukt, alsof ze het favoriete strand van de Kopenhagenaren in één gulzige hap had proberen te verslinden. Haar armen waren naar achteren gebogen, haar handen waren geopend en er zaten kleine patronen van zand op haar handpalmen. Dit deed de rechercheurs heel even aan een rituele moord met een pathologisch motief denken. Maar het kon natuurlijk – zoals iemand opperde – ook komen doordat de oostenwind wat zand over het dode lichaam had geblazen, nog voordat de zon uit de Sont opkwam.

Het was een hondenuitlater van een van de chique villa's aan de nabijgelegen Tårnbæk Strandvej die, dodelijk verschrikt, alarm had geslagen. Bij de rechercheurs van de politie bestond geen twijfel dat de vrouw in het zand op slag dood was geweest, toen ze voorover viel. In haar voorhoofd zat een kegelvormige krater, en het gat liep een flink stuk in de schedel door en verder de hersenen in. Van hieruit was het bloed door haar haar gelopen en had het zand rond haar slapen doorweekt.

De technische recherche vond lichtgrijze haren op de scherpe steen die ze

geraakt had, maar het grootste deel van het bloed was met het zilte water de Sont in gelopen, lang voordat het lichaam gevonden werd. De dode vrouw had geen identiteitspapieren bij zich, maar haar kleding (en haar horloge) bracht de politie later tot de theorie dat ze vanuit Australië (of eventueel Nieuw-Zeeland) naar Denemarken was gekomen. Maar toen de rechercheurs tot die conclusie kwamen, was het al te laat, want op dat moment had niemand nog maar de geringste aandacht voor de vrouw.

Je mag ervan uitgaan dat iemand de zaak verder zou hebben uitgediept, als niet alles in de wereld net op dat tijdstip was misgegaan – en dat was een toeval waar geen van de aanwezigen op de mogelijke plaats delict rekening mee had kunnen houden. Terwijl de technische recherche het zand onder en rond de vrouw uitkamde op zoek naar eventueel belangrijke sporen, vlogen twee gekaapte passagiersvliegtuigen het luchtruim boven New York binnen, en elke andere activiteit op deze aardbol verloor aan betekenis. In de dagen erna was er slechts een enkel beeld dat zich in de nieuwsstroom en in het bewustzijn van de Denen vasthechtte: het beeld van de rokende wolkenkrabbers tegen de skyline van New York en de zwarte lichamen die maar bleven vallen, steeds verder naar beneden, richting Ground Zero.

Als de zaak van de dode vrouw ooit een kans had gehad om op de voorpagina's van de Deense kranten te komen, dan was het daar misgelopen. De meeste media berichtten er nooit over. Twee kleine bladen schreven er een paar regels over en een vermeldde weer een paar weken later het besluit van de politie om de zaak af te doen als een 'noodlottig ongeval'.

Hierna belandde de dode vrouw letterlijk in het vergeetboek.

Het was niet mogelijk geweest haar identiteit vast te stellen, en de speurders op het hoofdbureau in Kopenhagen redeneerden diep vanbinnen dat er toch niemand was die haar miste, want ze hadden geen enkele melding ontvangen over de vrouw of over andere vermiste personen die op haar leken – net zoals ook herhaaldelijke internationale opsporingsverzoeken geen enkel resultaat opleverden. Niemand herkende de ietwat macabere foto die verspreid was met het gezicht van de dode vrouw erop. Niemand reageerde en de nationale recherche had geen enkel spoor om te volgen, geen enkele tip of aannemelijke theorie die ook maar ergens op gebaseerd was. Geen register of database bood uitkomst in deze vastgelopen zaak.

Zo overtroefde het Lot de inspanningen van de stervelingen – gewoon om zichzelf te amuseren, zou je kunnen denken – maar de eerlijkheid ge-

biedt te zeggen dat de politie er geen ernstige problemen mee had om de zaak los te laten.

Er gebeurden immers veel belangrijkere dingen in de wereld.

*

En toch.

Een paar jaar later werd het hoofd van de recherche, die het onderzoek naar de perifere zaak had geleid, geïnterviewd in het kader van een serie artikelen in een sensatieblad over onopgeloste moordzaken.

Op een bepaald moment in het gesprek noemde hij de zaak van de vrouw op het strand tussen Skodsborg en Bellevue, die op dat moment volledig vergeten was. Er waren die ochtend een aantal dingen geweest, waarover hij zich altijd was blijven verwonderen – een paar kleine, maar merkwaardige details – en nu bracht de pensioengerechtigde politieman wat hem dwarszat spontaan onder woorden: ‘Als er *echt* sprake was van moord, dan ben ik bang dat dat het werk van een zeer zieke geest is geweest,’ zei hij. ‘Eigenlijk vreesden we de eerste dagen dat we op de eerste Deense serie-moordenaar ooit waren gestuit.’ Deze uitspraak werd gedaan met een somberheid in zijn stem, waar de commissaris op leeftijd eigenlijk een hekel aan had omdat hij zo’n toon als onprofessioneel beschouwde.

De journalist tegenover hem spitste zijn oren. Hij kon zich niet herinneren ooit over een mogelijke moord bij Bellevue gehoord te hebben.

Aan de andere kant van de tafel sloot het hoofd van de recherche zijn ogen alsof hij in een innerlijke wereld nog steeds over het populaire stuk strand stond uit te kijken, terwijl hij de voorwerpen voor zich zag die de technici op het strand gemarkeerd en gefotografeerd hadden. Toen zei hij, nog steeds met die sombere klank in zijn stem: ‘Aanvankelijk vonden we het vreemd dat ze gevallen was en de enige grote steen had geraakt die op precies dat stukje strand lag. *De enige*. Het was een bizar ongeluk. Maar natuurlijk mogelijk... en we konden ook niet iets anders bewijzen.’

De journalist had geknikt en zijn taperecorder tevoorschijn gehaald.

De politieman sloeg geen acht op het apparaat. ‘Het verbaasde ons natuurlijk ook dat haar ene oog zo sterk *beschadigd* was... terwijl het andere gesloten was en volledig ongedeerd als in vredige slaap. Het was zo toegetakeld dat het half uit de oogkas hing, en we konden niet echt begrijpen hoe ze door die steen zulke verwondingen kon hebben opgelopen – althans niet

direct – zelfs als ze twee keer achter elkaar was gevallen. Maar nogmaals... het wás natuurlijk mogelijk, en ze kon de verwonding natuurlijk ook ergens anders hebben opgelopen, vlak daarvoor.’ Het hoofd van de recherche deed zijn ogen weer open. ‘Misschien was ze daarvoor nog een keer gevallen... eerder die nacht...’ Hij bracht zijn hypothese naar voren met een blik zo twijfelend dat de verslaggever alleen maar licht durfde te knikken uit angst de onzichtbare opmars van deze akelige verdenking te stoppen.

Toen kwam de politieagent op leeftijd aan bij de mysterieuze vondsten, en zijn stem zakte nog een verdieping lager de duisternis in. ‘Misschien hadden ze niets met de gebeurtenis zelf te maken,’ zei hij. ‘Maar binnen een klein gebied rond het slachtoffer troffen we vier voorwerpen aan waarvan we eerlijk gezegd vonden dat ze totaal niet... Nou, geen enkel logisch verband hadden met zonnebaden of luieren op een doodgewoon Deens strand. Toch lagen ze haast in een cirkel rond de vrouw en zo dicht bij haar in de buurt dat er een verband *kon* zijn, en dat verontrustte ons pas echt.’

De journalist zette zijn kleine digitale recorder aan om geen woord te missen van wat zou volgen.

‘Rechts van haar – dus naar het zuiden – lag een boekje. Slechts een paar meter verderop. Misschien had het niets met haar te maken. Aan de andere kant was het geen gewoon boek, dat je normaal gesproken associeert met de mensen die aan de Sont liggen te zonnebaden. Het was een boek dat door een astronoom uit de vorige eeuw was geschreven... Fred Hoyle... *De zwarte wolk* uit 1958. Dat is een stokoude sciencefictionroman waar je astrofysicus voor moet zijn om er überhaupt belangstelling voor te hebben. Ik heb het zelf gelezen...’ Hij schudde zijn hoofd haast verontschuldigingend.

De journalist had nog nooit van de schrijver of het boek gehoord.

‘Maar er was nog iets,’ zei de oude rechercheur. ‘Pal ten westen van het lijk – een klein stukje verder het strand op – lag een lindetak. Het probleem was alleen dat er nergens in de buurt lindebomen stonden. Dus hoe kwam die daar?’ Hij schudde zijn hoofd weer alsof hij een natuurhistorisch wonder wilde ontkennen en stelde zich opnieuw terughoudend op, zoals een verantwoordelijk politiemann zou moeten doen: ‘Maar natuurlijk... kan een of andere kwajongen die best hebben meegenomen en daar hebben neergegoid... Het leek alleen zo... kunstmatig.’

Weer zat hij even onbeweeglijk, gevangen in het verleden, voordat hij verderging: ‘Maar wat ons het meest verwonderde, was toch wel dat hij met een kettingzaag was doorgezaagd – de tak – en dan natuurlijk...’ Het ge-

pensioneerde hoofd Moordzaken zweeg nogmaals en sloot zijn ogen terwijl hij het interne landschap bestudeerde waar het lijk op haar buik lag en de technische recherche op handen en knieën in het zand rondkroop.

De journalist schoof discreet zijn taperecorder dichters naar hem toe, maar zweeg tactvol, om te tonen dat hij snapte wat hem dwarszat. Doorgezaagde takken van die dikte worden niet direct als een twijgje in de snavel van een duif meegenomen.

‘Hij was heel oud,’ zei de commissaris uiteindelijk, en de somberheid in zijn stem klonk duidelijker dan ooit. ‘De gevonden tak bleek echt *jaren* oud te zijn, toen we hem onderzochten.’ Hij schudde zijn hoofd voor de derde keer. ‘Die tak was niet in een bos in de buurt gevonden – die had jarenlang binnen gelegen – en wie brengt er nou in *godsnaam* een heel oude tak mee om hem op het strand neer te leggen? Waarom zou iemand dat überhaupt doen?’

De journalist had geen antwoord op deze vragen en stelde zich afwachtend op.

‘En wat oostelijker... bij het water, een paar meter bij haar hoofd vandaan, vonden we een *stuk touw*. Maar dat was niet zomaar een stuk touw. Het was relatief dik en als een kleine strop gevormd. En dat vonden we wel een beetje griezelig, want vanwege de ligging naast het hoofd van het slachtoffer kon het symbool staan voor een ophanging.’

De journalist durfde hem niet aan te sporen. Weer was het enige tijd stil.

‘Maar het allerergste...’ De stem kwam weer terug, maar opnieuw aarzelde de politieman, ook al was het duidelijk dat hij er enige jaren op had gewacht om zijn vrees uit te drukken en in sommige opzichten opgelucht leek. ‘Het allerergste was natuurlijk de *vogel*.’

Hij sprak dat laatste, tamelijk normale woord bijna fluisterend uit.

‘De vogel?’

‘Ja. Er lag een klein vogeltje, iets verderop op het strand – pal ten noorden van het lichaam – dus bij haar linkerhand, want ze lag op haar buik. Het had een gebroken nekje. Die vogel maakte ons echt huiverig. Hij was in diezelfde nacht doodgegaan. Dat was ook wat ons een beschrijving van onze vondsten naar de specialisten van de FBI in Washington deed sturen... *de seriemoordenaarjagers*... Maar er ging natuurlijk veel tijd overheen voordat ze konden antwoorden, vanwege de terroristische aanslagen op de Twin Towers. Ze hadden hun handen vol. Toen ze ons uiteindelijk de resultaten van hun analyse stuurden, probeerden ze ons gerust te stellen. Ze dach-

ten niet dat wij hier een seriemoordenaar hadden rondlopen. Maar aan de andere kant... *als dat wel het geval was...* dan was het verband tussen onze vondsten op het strand *zo* vreemd en *zo* krankzinnig dat elke verklaring ervoor ontbrak. De mensen van de FBI hadden nog nooit een patroon gezien dat ook maar deed *denken* aan wat wij die ochtend bij Bellevue mogelijkere wijs gevonden hadden. Als het al een patroon was.'

De politieman zweeg weer.

'Dus ze zeiden tegen jullie dat het allemaal waarschijnlijk een samenloop van omstandigheden was?' De journalist stelde zijn vraag met een lichte ondertoon van ergernis in zijn stem.

'Ja... dat klopt. Naar alle waarschijnlijkheid waren het gewoon toevalligheden... vreemde toevalligheden, maar toch. *Don't worry*, zeiden ze. Maar dat deden we toch. Of, dat deed ik. En dat doe ik nog steeds. Ik zie nog altijd dat kleine vogeltje voor me.'

De journalist legde zijn vinger op de stop-knop van de bandrecorder en zei: 'Maar er is toch niets vreemds aan een dode vogel op een strand... een kat kan die te pakken hebben gekregen en daarheen geslept hebben voordat hij weggejaagd werd?' Nu was de stem een beetje provocerend.

De commissaris staarde lang naar zijn jonge interviewer. 'Ja, natuurlijk,' zei hij. 'Dat is allemaal... heel goed mogelijk. Maar er was geen sprake van een jonge meeuw of een verdwaalde merel – zelfs niet van een verdomde *mus...*' – nu lag er een beginnende boosheid in zijn blik – '... het was een vogel die nooit uit zichzelf weg zou vliegen om midden in de nacht op een rottig Deens strandje dood te gaan, en dat was nou net het probleem.'

De oude man wierp wederom een blik terug op het strand van die ochtend en bestudeerde de details die alleen hij kon zien. De verslaggever tilde de cassetterecorder iets van de tafel om zijn laatste woorden op te vangen.

Later – op de redactie – kon je die net zo duidelijk horen als toen ze op een paar centimeter afstand van de ingebouwde microfoon van de bandrecorder werden ingesproken, en het waren diezelfde woorden die de hoofdredacteur het verhaal met een geïrriteerd snuiven en een indiscutabel oordeel deed verwerpen: 'Dat soort onzin drukken wij toch niet af! De lezers zouden denken dat we hartstikke gek waren.'

'Het was een klein, goudkleurig kanarievogeltje,' had de commissaris in de microfoon gezegd en de luidspreker was nog geruime tijd na die informatie blijven ruisen. 'Snap je dat?'

De journalist had niet geantwoord.

Lang had de politiechef gevangengezeten in zijn eigen verwondering, voordat zijn stem weer terugkwam: ‘Dat was nou juist het probleem. Wie heeft ooit gehoord van een *kanarievogeltje*, dat in het pikkedonker een strand op vliegt en helemaal aan de rand van het water neerstrijkt om daarna zijn eigen nekje te breken? Dat is godsonmogelijk.’

Daarna klonk er een gestommel uit de kleine luidspreker, toen het hoofd van de recherche overeind kwam.

‘Die vrouw werd vermoord. Daar ben ik van overtuigd. En dat is de ziekste daad waar ik ooit op ben gestuit.’

Maar zijn relaas werd, zoals gezegd, nooit gepubliceerd. En de redactie vergat, zoals dat gaat, het hele verhaal dat niet geloofwaardig genoeg werd geacht om af te drukken in de krant van morgen.

DEEL I

Het begin

De vondeling

Mei 1961

Als ik naar voren leun, kan ik zo in de tuin van het kindertehuis kijken. En als ik op mijn tenen ga staan en het raam op een kier zet, kan ik nog steeds als in een droom een glimp opvangen van de in het wit geklede, gezaghebbende juffrouwen, die een generatie lang over Kongslund en alle wezens die hiernaartoe kwamen, heersten. Zo zaten ze destijds, aan het begin van de jaren zestig, op het prachtige terras met uitzicht over de Sont – en zelfs zoveel jaren later nog hangt er over hun ‘Goedhartigheid’ een geur van pas gestreken linnen en versgebakken brood die mij probleemloos hier onder de nok van het dak bereikt en waardoor het me duizelt, zodat ik mijn scheve schouder tegen de vensterbank moet steunen om niet door mijn knieën te zakken.

Dáár zit juffrouw Ladegaard, en dáár zitten juffrouw Nielsen en juffrouw Jensen, en iets verder weg sta ik zelf, aan de rand van het water, met mijn Japanse olifant op wieltjes aan zijn roestige ketting, naar de contouren van het eiland Hven in de verte te kijken, waar de wetenschapper en avonturier Tycho Brahe eeuwen geleden zijn Stjerneborg bouwde. Het wetenschappelijke aspect zei me op dat moment natuurlijk niets – op die leeftijd, en met een olifant op wieltjes als mijn enige vriend – maar de blauwe strook land vertegenwoordigde zo vroeg als ik me kan herinneren het geheime doel van mijn steeds razender wordende vluchtgedachten.

In die jaren ontving Kongslund een haast eindeloze stroom kinderen, die in schande ter wereld waren gebracht door alleenstaande, ongehuwde vrouwen en daarom ter adoptie opgegeven moesten worden. Ze werden door de sterke, ranke juffrouwen in de kamers met de hoge plafonds ontvangen met een belofte om zo snel als überhaupt mogelijk was een nieuw thuis en een nieuwe familie voor hen te vinden.

Op mijn tweede werd ik uit de kamer gehaald die ze wel de Olifantjeskamer noemden, – en toen juffrouw Ladegaard mijn pleegmoeder werd, bracht ze me behoedzaam maar beslist onder in de kamer die ze als de mooiste van Villa

Kongslund beschouwde. 'Kijk eens om je heen, Marie,' zei ze. 'Want deze kamer is ontworpen en ingericht door een koning van het volk.' Ik draaide gehoorzaam op mijn hakken rond – wel drie keer – en toen was ik weer alleen.

Ik ging bij het raam zitten en richtte wederom mijn blik op de Sont en het verre eiland daar buiten. Minstens een keer per dag vormde ik een koker van mijn handen en zette die voor mijn ogen, zodat het net leek alsof ik naar het doel van mijn dromen staarde door een lange en mateloos sterke kijker.

*

De schreeuw leek van muur tot muur te rollen op zijn bijna eindeloze reis door de lange gangen van het Rigshospital, en hij droeg zoveel woede met zich mee tegen de duisternis en het verlies, dat niemand die het hoorde het ooit weer vergat. Na een periode die minuten leek te duren, stierf hij langzaam weg en liet uiteindelijk slechts een laag gezoem achter in het bewustzijn van degenen die die dag aanwezig waren in het ziekenhuis.

Het merkwaardige was dat de schreeuw vele uren na de eigenlijke verlossing kwam – het ogenblik van het leven zelf – waarbij de jonge moeder een verrassende en onnatuurlijke stilte had bewaard. Het kindje kwam onder zulke bijzondere omstandigheden ter wereld dat elk van de aanwezigen op kraamafdeling B van die avond zich bijna een halve eeuw later nog de details van het verloop kon herinneren en wat er net daarvoor gebeurd was.

Verskillende mensen konden zich zowel de opmaat als ook de mysterieuze verdwijning van de piepjonge vrouw drie dagen na de bevalling herinneren, een enkeling zelfs nog de verlossing zelf – maar hun woorden konden alleen worden bevestigd door een paar handgeschreven notities die decennialang stof hadden verzameld, en die geen antwoord gaven op de twee belangrijkste vragen: wie was zij, en waar kwam ze vandaan?

Niemand had ook maar het geringste idee waar ze naartoe was gegaan na de bevalling, en niemand kon iets over het kind vertellen, zelfs niet het geslacht, omdat het in alle haast uit de verloskamer was verwijderd, zoals gebruikelijk was in het Rigshospital in die tijd, toen er in Denemarken duizenden buitenechtelijke kinderen ter wereld kwamen.

De drie personen die licht hadden kunnen werpen op het mysterie van die nacht in 1961, leefden niet meer. Dat gold voor de hoofdverloskundige, die de vrouw verlostte en de verpleegster die tijdens de eerste uren op

het kind toezag. En dat gold ook voor de hoofdarts, die absolute geheimhouding had bevolen wat het hele proces betrof.

Een vroedvrouw die op de afdeling aanwezig was geweest – destijds als jonge leerlinge – vertelde vele jaren later aan een journalist dat het kind op de derde dag werd opgehaald zoals was voorspeld door de hoofdarts en dat zijn eerste bedje naar alle waarschijnlijkheid in het beroemde kindertehuis Kongslund in Skodsborg had gestaan, iets verderop aan de Strandvej.

De intussen gepensioneerde verloskundige was alleen maar blij haar verhaal te kunnen vertellen aan de aandachtige toehoorder die ze had gekregen – want ze had altijd medelijden gehad met de jonge alleenstaande vrouwen die in de decennia na de Oorlog in een gestage stroom het Rigshospital passeerden en van jongetjes en meisjes bevielen die ter adoptie opgegeven moesten worden.

De eerste ongewone gebeurtenis was het telefoontje van de hoofdarts dat midden in het scheepvaartjournaal op de radio kwam, amper een uur voor de aankomst van het meisje.

Het was een kort en officieel getint gesprek, dat werd opgevangen door de jongste leerling-verloskundige die met de hoofdzuster thee zat te drinken en later in detail kon navertellen welke orders er waren gegeven. De hoofdarts had benadrukt dat er sprake was van een heel bijzondere komst – *een speciale levering*, zoals hij het met zijn droge humor (en misschien een lichte toon van afkeuring) had genoemd.

‘Ze wordt met een auto naar kraamafdeling B gebracht en ze bevalt aléén. Er komen geen familieleden met haar mee,’ zei hij. ‘Als ze het kind wil zien terwijl ze op het kraamgedeelte verblijft, dan kan dat *niet* – want het moet *hoe dan ook* ter adoptie worden opgegeven.’

Hij had sterk de nadruk gelegd op het onafwendbare van het besluit en dat was evenmin normaal. Af en toe kregen de jonge vrouwen spijt van de zwaarste beslissing van hun leven en mochten ze het adoptieproces stopzetten, maar dus niet in dit geval.

‘De vrouw wordt over drie dagen weer op hetzelfde tijdstip opgehaald. Het kind wordt opgepikt door de directrice van Kongslund, juffrouw Ladegaard.’

Dat laatste was een volkomen normale werkwijze. Maar dat waren de onverhoedse kennisgeving en de inmenging van de hoofdarts niet.

Het volgende opmerkelijke dat afweek was de aankomst van de vrouw. Ze kwam naar het ziekenhuis per privéauto, wat destijds heel ongebruikelijk was.